

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Farkas Mária diakonissza főnöknő. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Korunk egy fiának útja — Istenhez.

Első útszakasz.

»Tizenegy éves koromban már nem hittem. Nagy bánat lehetett ez édesanyámnak. Volt olyan óráim, hogy fájt a magam hitetlensége s kívánva kívántam olyan erős hitet, mint az édesanyám hite. Különböznél úgy volt, hogy egész sereg természettudományi könyvet olvastam el s azok kivétel nélkül nagyon lekezeltek a hitet. Úgy beszéltek róla, mint ami csak a kisdedek ügye. Gondolhatod, hogy hatott mindez ilyen magamfajta fiatal emberre. Hisz én nem akartam a kisdedek közé számítani!«

Második útszakasz.

»Már beszéltem neked egyszer arról a különös élményemről, amikor Isten létezéséről közvetlenül megbizonyosodtam. Ha visszagon-dolok rá, máig se vesztett erejéből ez az élmény semmit, de az a különös, hogy semmit se tudtam kezdeni vele; nem változtattott sem az életről vallott nézeteimen, sem a magatartásomon. Elásott tálentem volt a hitem. Ott élt Isten, de a világhoz — azon kívül, hogy egyszer megteremtette — több köze nem volt.«

Harmadik útszakasz.

»Megkerültem Krisztust nagy ívben, mégis egyre közeledtem Hozzá... Krisztus a jel, hogy van kegyelem. Krisztus az örök feladat. Sohasem készül el Vele az ember. A Benne való hitért mindig újból kell tusakodnia... Látom az utamat a legmélyebb hitetlenségből erre a bizonyosságra. Boldog, ünnepélyes érzés vesz rajtam erőt, mintha hosszú vándorlás után íme hazaérkeztem volna. Most itt állok, itt, ahol a szüleim álltak. De mennyit kellett tanulnom, míg megtapasztaltam azt, amit ők mindig is tudtak!«

Winnig Ágoston költő így ír „Hazatérés” és „Európa” című könyveiben.

A bibliai gyermeknevelés célja.*

Egy fiú a következő levelet írta édesanyjának: »Anyám! Itt a harctéren megtaláltam a Megváltót. Ha meghalok, tudom, hogy Óhoz zá megyek.« A fiú csakugyan hősi halált halt. Édesanyja rögtön válaszolt erre a levélre. Így szólt a levél: »Ha azt tudattad volna, hogy generálissá neveztek ki, vagy az arany vitézségi érmet nyerted el, távolról sem szerezted volna olyan örömet a leveleddel.« Milyen igaza volt ennek az édesanyjának: kitüntetés, rang nem terjed túl a síron. Boldogok vagyunk, ha már mi is tudjuk ezt s nem nyugszunk addig, míg gyermekeink is nem vallhatják: »Akiről írt Mózes és a próféták, megtaláltuk Jézust.« Ez a bibliai gyermeknevelés igazi célja.

Gyermekeink az Úr tulajdonai, mert Ő teremtette, Ő váltotta meg őket. A mi feladatunk az, hogy személyes hitbizonyosságra segítjük őket, hogy magukat öntudatosan átadják Istennek. Hívó szülőknek nem szabad szem elől téveszteniök, hogy a bibliai gyermeknevelés célját csak akkor érte el, ha a gyermek Krisztussal életközösségbe jutott s élete most már az Ő dicsőségét szolgálja.

»Fiaimat és kezeim munkáját csak bízátok reám!« (Ésaiás 45: 11.) Ha ezt a tanácsot meg akarjuk fogadni, akkor gyermekeinket Ahhoz kell vezetni, Aki így szólt magáról: »Én vagyok az ajtó.« Hazugság, hamisság, tisztátalanság, kenetteljesség, törvényeskedés küszöböltessék ki.

Jézus Krisztus a mi helyettesítőnk. Milyen szívesen hallgat-

ják gyermekeink ezt az örömezenetet! Kora ifjúságomban rám a legmélyebb benyomást a Megváltó a Golgotán tette, jóllehet, benső életem akkor még nem volt. És Jézus szenvedése, helyettesítő áldozata számomra ma is az a tenger, amelyben legszívesebben elmerülök s amelybe még halálom óráján is belémerülni kívánok. Adjára Isten, hogy gyermekeink számára semmi ezen a földön ne bírjon olyan vonzerővel, mint a Golgota Keresztje.

Milyen fontos, hogy gyermekeinket élő hitre segítsük. De éppen itt tapasztaljuk leginkább erőtelenségünket. Isten munkája az, ha gyermekünk hisz Abban, akit az Atya szentelt meg és küldött e világba. Mégis mi is munkatársai lehetünk Istennek, mert a hit halálából van, vagyis az üdvösség világos hirdetése által. Az üdvösséget kell hirdetnünk a Szentlélek által sugallt módon, szeretetben, Krisztus igaz bizonyágtevőiként, erővel, nem bőbeszédű fecsegéssel s akkor Isten majd ébreszti a hitet szíveikben.

Annak, hogy gyermekek ritkán találják meg ifjúságukban az Urat, nem a gyermekek az okai, hanem legtöbb esetben a szülők vétke. Jegyezzük meg, hogy erőszakkal csak árthatunk lelküknek. Másrészt azonban azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a gyermek soha nem túl fiatal Isten számára. Már egészen kicsiny korában örökkévaló munkát végezhet az Úr a lélekben s olyan alapot fektethet le, amely örökre megmarad.

És ha mégis gyermekeink közül egy a bűn útját választaná, megvetné az Úr szeretetét és intését, akkor két út van arra, mely által gyermekünket ismét Isten lábához segíthetjük. Ez a két út: bűnbánat és imádság. Életem fo-

*Dallmeyer „Bibliai gyermeknevelés“ c. könyvéből.

lyamán sokszor tapasztaltam, hogy szülők eltévedt gyermeküket bűnbánat és imádság által visszavezették Isten atyai szívére. Még ma is megerősítheti hitünket az, amivel Augustinus édesanyját, Monikát, vigasztalta a hívó püspök: »Lehetetlenség, hogy egy fiú, akiért ennyi imádság száll fel s akiért ennyi könnyet hullatnak, elveszen!»

Az Úr bocsássa meg nekünk minden bűnünket, melyet a gyermekeivel terén elkövettünk. Igen, bocsássa meg és vezesse gyermekeinket kivétel nélkül, velünk együtt, majdan, az Ő dicső trónja elé.

A gyermek.

»... ha olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.« *Máté 18:3.*

Megérkezett a várvavárt kis vendég. Gömbölyű, rózsás arcocskájával ott pihen, mint egy szelíd galamb, kis ágyában. Körülötte valami csodálatosat, megfoghatatlant érez az ember. Amint elnézem ezt az édesen nyugvó kis gyermeket, kedves arcán ott látom még a mennyei bélyeget, a tisztaság, békesség égi hamvát, mint akit Isten küldött izenetül az ember számára. S mit jelent az embernek ez a parányi élet? Igaz, mélyes, tiszta örömet! A szülők szívében elhallgat minden más érzés. És az öröm tovább árad. Rokonok, jóbarátok, ismerősök mind együtt örülnek. A legkeményebb emberi szív is melegséget érez, ha egy ilyen apró emberkére tekint. Ez a csöpp kis baba öntudatlanul mennyei levegőt áraszt maga körül.

De azután nő a gyermek, fejlődnek benne a földi ember képességei. Megjelenik az akaratosság, erőszak, harag, engedetlenség, irigység, féltékenység, önzés. A szülők szívében már nem uralkodik a tiszta, zavartalan öröm, hanem megjelenik a gond, aggodalom sötét árnya. Mire a gyermek felnő, mennyi bánat, keserű könny kíséri útjában. Arcán nem látszik már az Istentől kapott mennyei vonás, égi tisztaság; elfoglalta helyét a földi ember ábrázata. Milyen kár, hogy így van!

Az Úr Jézus azt mondja: »Ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek.« A kicsiny gyermekből felnőtt embernek újra kicsiny gyermekké kell lenni. Hogyan lehetséges ez? Csak azon az úton, amelyet az Úr Jézus jelölt meg: megtérés és újjászületés által s ebben az új életben növekedni kell. Amint a mennyei vonások egymás után tűntek el a növekvő gyermek arcáról s tért foglalt a földi arc, úgy az újjászületett ember arcán ismét mennyei vonások kell, hogy megjelenjenek.

A Golgota keresztje az a hely, ahol az ember összetörik saját romlottsága alatt, semmivé lesz önmagában. Odaadja magát az érte szenvedett, őt szerető Megváltónak. Így lesz igazán kicsiny gyermekké, akinek az Atya örül. Felemeli s a kegyelem karjain hordozza, a gyermek pedig édesen pihen Atyjának kebelén. Milyen kimondhatatlanul boldog, örömteljes állapot ez! Megszűnik, ami földi s a mennyei árad széjjel. Ide kell eljutnunk néked és nékem, hogy a mennyek országába bejuthassunk.

Mózes, amikor népét utóljára megáldotta, Benjáminnak, a leg-

kisebbnek, osztotta a legdrágább áldást: »Az Úrnak kedveltje! Bátorágban lakozik mellette, fedezi őt minden időben, és az Ő vállalai között lakik.« (V. Mózes 33:12.)

Legyünk piciny gyermekek, a gyermekek között is a legkisebbek, hogy otthont lelhessünk az Úr vállalain. És a mi Atyánk mennyei seregével együtt igazán örvendezhessen rajtunk.

H. M. d. t.

Isten madárkája.

Tavaszi kezdetén a nyitott folyosón helyezték el két, kalitkás stiglićünket. Tetszett nekik a hely. Vidám éneklésük odacsalt egy délről érkező, szürke légykapót. Társalgásuk vége az lett, hogy a vendég kedvet kapott a letelepedésre és hamarosan fészket rakott egy csüngő virágtartóban.

Oh, be kedves és hasznos volt az új lakó! Hamarosan fiókákkal népesedett be a kis fészek. Nagyon sok legyet pusztítottak. De nemcsak az élelmezésre helyeztek súlyt, a rendtartásban is példaadók voltak. Nem volt szemét nemcsak a fészekben, de még a fészek táján sem. Ha gyermekeink közül valamelyik cérnaszálat, papirdarabkát, sőt ha gyűszűt ejtett is le alattuk, elhordták jó távolra. S minden szép erényüket betetőzte háládatosságuk. Sok dolguk mellett volt idejük arra, hogy rab stiglićtársaiknak egy-egy jó falattal kedveskedjenek.

Egyszer valaki macskát hozott a házhoz. Az anyamadar rettegve, szívettépő hangokat adva vette tudomásul ezt az eseményt. Nem nyugtatta meg az ellenség kicsi volta, érezte, hogy a biztonságnak vége. Most már csak egy éjszakát

töltött ereszkünk alatt. Felismerte, hogy az ellenség a saját s kicsinyei életét veszélyezteti. Számolt és leszámolt. Búcsút tudott mondani a mult minden édes emlékének, többé nem láttuk. De szolgált elszakadásával is. Mintha azt mondta volna: »Ember, te aki annyival különb vagy nálam, tanuld meg tőlem: Ahol veszély fenyegeti örökkévaló lelkedet, arról a helyről menekülj gyorsan el. Te és akik a tied.« Megértettem. Isten üzenetét tolmácsolta. Isten madárkája volt.

S. E. d. t.

Keresztek.

Az élet rögös útját járod,
S míg földi pályád megfutod,
Keresztek súlya nyomja vállad,
S érzed, elbírnai nem tudod.

Kenyérkérdés ezernyi gondja:
Mivel lakik jól a család?
S ajkad szorongva, félve mondja:
Lesz-e ki majd kenyeret ad?

Sötét felhők gomolygva jönnek
és gyűlnek föl hazánk felett;
Azt hitted, népünk sorsa könnyebb,
S most látod, egyre nehezebb.

Vigaszt a vallás sem tud adni,
Üres szó csak és semmi más,
S a szó nem tud a szívbe hatni,
Nincs vigasz, nincs szabadulás!

S mi súlyosb minden más
keresztnél,
Bűnödnek terhe válladon,
S lelked, midőn erre föleszmél,
Ez porba sujt, a földre nyom.

Szeretnéd láncaid megoldni,
De gyöngye erre földi kéz,
Keresztet csendes szívvel hordni
Csak az tud, ki fölfelé néz.

Föl, föl egész a Golgotára,
Hol Megváltód vért hullatott;
E vér lett búneidnek ára,
Keresztid ott lerakhatod.

Csak egy vár rád, az Ő keresztje,
S az Ő keresztje nem nehéz,
A súlyos terhet Ő viselte,
Neked jutott a könnyű rész.

S Ő azt is együtt hordja véled,
és avval együtt tégedet,
S dicsőség lesz az osztályrészed,
Ha mindhalálig viseled.

Vargha Gyuláné.

Mit kérjünk Istentől?

1. *A legszükségesebbet!* A keresztény ember számára legszükségesebb az engedelmes szív. Szív, amely kész akarni Isten akaratát. Az ilyen szív így esdekel: »Uram, mutasd meg nékem a te útat és taníts a te ösvényeidre.«

2. *Azt, ami legközelebb van hozzánk:* hűséget, kötelességeink teljesítéséhez. Nem szükséges, hogy hitünk csodákat tegyen, a fő az, hogy hitünk erőt adjon Isten iránti engedelmisségben végezni mindennapi kötelességeinket.

3. *A legnehezebbet:* türelmet a szenvedések idejére és erőt zugalódás nélkül hordozni a nehézségeket.

»Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem.«

»Imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat Isten előtt.«

Egy gyermek prédikációja.

Egy hatéves gyermek meghalt. Szülei sírva álltak kihült holtteste mellett. Alig hogy behúnyta szemét a leányka, egy kőműves kopogtatott az ajtón és könyörgött, hogy engedjék be, szeretné megnézni a kis halottat. Annaira kérte, hogy a szülők nem tagadhaták meg kérését. A kőműves hangozósírásra fakadt. Mikor látta a szülők meglepetését, megmagyarázta szomorúságának okát: »Nem tudják, miért sírok. Isten ezáltal a kisleány által ragadta meg egyszer a szívemet. Nagy bérpalotát építettünk s amikor a létrán felfelé igyekeztem, alul ez a gyermek állt. »Bácsi, nem félsz?« — kérdezte tőlem. Majd hamarosan hozzátette: »Óh, tudom már, miért nem félsz: reggel imádkoztál.« Nem imádkoztam reggel s azelőtt már régesrég nem. De ettől a naptól kezdve soha nem hagytam el az imádságot.«

Mi a legfontosabb?

Előkelő hölgy a lelkész tanácsát kérte ki fia pályaválasztására vonatkozólag. »Fiam mindenképpen boldog legyen!« De a lelkész azt felelte: »Ki követelheti ezt? Nem azért vagyunk e földön, hogy boldogok legyünk, hanem hogy Istent megismerjük, Néki szolgáljunk s az örökkévaló boldogság felé igyekezzünk.«

Tisztelettel kérjük mindazon előfizetőinket, akik ez évben még hátralékban vannak az előfizetésükkel, hogy azt minél előbb beküldeni szíveskedjenek, hogy a lap további küldését ne legyünk kénytelenek beszüntetni.

KÜLMISSZIÓ.

Johannsen H. Péter,

aki Nommensen Lajossal megalapította a batak-egyházat, 100 évvel ezelőtt,* 1839-ben született. 1865-ben küldték ki Sumatrára, ahol társa, Nommensen már néhány éve kemény harcot folytatott. Ettől az időtől kezdve Johannsen megosztott misszionárius-társával minden bajt, ellenségeskedést, magányt és nélkülözést. Legelőször is helyet kellett keresniök a letelepedéshez. Végtelen sok tárgyalás után Pansurt jelölték ki számukra, egy félelmetes Szellem lakóhelyét, akitől remélték, hogy a kellemetlen vendéget majd elpusztítja. Barátságosan, lakatlan hely volt, tele sziklákkal, odukkal, amelyekben kígyók tanyáztak. S amikor Johannsen batak szolgájának megparancsolta, hogy egy szent fát vágjon ki, megjósolták közeli halálát s minden úton-módon akadályokat gördítettek eléje. Maga a batak szolgálja is reszketve végzte munkáját, közben minden bokor mellett összetett kezekkel, mély hajlongások között kért bocsánatot attól a Szellemtől, amelyet most, felsőbb parancsra, bántania kellett. A fa ledőlt s helyén egyszerű kunyhó épült. Johannsen megbetegedett a járványos himlőben. A pogányok nagy kárörömmel várták a végét, de a misszionárius meggyógyult. Egyszer mérget keverték az ételébe.

A batak nyelvet rendkívül rövid idő alatt sajátította el. Már 1867 novemberében 27 bennszülöttet keresztelhetett meg. Nagy felháborodás keletkezett emiatt s felcsapott az ellenségeskedés lángja. A megkeresztelteteket kiközösítették. Az ellenség most már nyílt támadásra készült. Nagy ál-

dozati ünnepséget rendeztek Sombaon Szellem tiszteletére. Felhőtlen égboltról ragyogott le a nap az ünnep reggelén. Csapatokban vonultak fel a pogányok áldozataikkal. De az ég hirtelen elsötétedett s hatalmas zápor zúdult az ünneplőkre. Vakító villám, majd eget-földet megrázó mennydörgés s az ünneplők megrettenve hátráltak. Amikor a vakító fény után felnyitották szemüket, megdöbbenve látták az ősrégi szent fát, Sombaon Szellem utolsó maradványát megsemmisítve a földön. Mindenki megértette, hogy istenítélet volt.

A keresztyének száma mindinkább növekedett, bár ellenállásra később is találtak. Hiszen az ördög nem hagyja magát könnyen legyőzetni. Azonban Johannsen számára Isten még egy különleges feladatot tartogatott. A batak gyülekezetben olyan gyorsan nőtt a keresztyének száma, hogy segítőkre volt szükség és éppen a fiatal, most megkereszteltek soraiból. Tehát tanítókat, gyülekezeti gondozókat kellett kiképezni. Erre a feladatra a misszionáriusok között, — akik időközben segítségül jöttek, — senki sem volt Johannsennél alkalmasabb. Először vándoriskolával próbálkozott. Az a kevés tanítvány, akiket nagy gonddal ő maga választott ki, felváltva járt különböző missziói állomásokra tanulni. Két-két napot töltöttek egy helyen. Ez a módszer azonban nem vált be. Most Johannsen misszionárius kapott megbízást az ifjú munkások kiképzésére. Itt találta meg azt a helyet, ahol az Úrtól nyert képességeit legjobban gyümölcsöztesse. Élete végéig teljes odaadással, minden erejével szolgált ebben a munkában.

(Folytatjuk.)

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Május 1. I. Kor. 6:12—20. Zsolt. 70. Zsolt. 127. Hiába minden emberi munka, igyekezet, gondoskodás, aggodalmaskodás, fáradság, hiába minden, ami pusztán az emberből és az embertől származik. Minden dolog kormányzása, végeredménye Isten kezében van s ember munkája csak ott vezet jóra, ahol az Isten vezetésének van alárendelve. Imádkozva, Istenben pihenve tud csak jó és áldott munkát végezni az emberi lélek. S a legelső feladat, ami az emberre bízott s amit Isten áldása kísér, a boldog, megszentelt családi élet fenntartása.

Május 2. I. Kor. 7:10—24. II. Móz. 19:16—25. II. Pét. 1:1—11. Csak mély megilletődéssel és alázattal fogadjuk el a Szentírásnak ezt a csodálatos kijelentését, hogy mi, gyarló, esendő emberek isteni természet részeseivé lehetünk. S mégis lehetséges ez, mert az Ur isteni ereje ajándékoz meg vele bennünket. De az ajándékot el kell fogadnunk s az isteni irányítás mellett fel kell használnunk. Milyen becses útmutatás számunkra mindaz, ami az 5—7. versekben élénk van tárva. Tekintsünk beléjük állandóan, mint egy tükörbe s lássuk meg, mi hiányzik még az életünkől s igyekezzünk mind ezeknek elnyerésére.

Május 3. I. Kor. 8:1—13. II. Móz. 20:1—17. II. Pét. 1:12—21. Péter szemtanúja volt az Ur Jézus földi életének, tehát megbízható bizonyításvé nemcsak azok előtt, akikhez közvetlenül volt intézve ez a levél, hanem előttünk is, akik számára ez a levél a Bibliában megőrzött. Mint ahogy Péter felismerte, hogy a régi próféták sem önmagukból szóltak, hanem Isten beszédeit továbbították, úgy mi is tudhatjuk, hogy minden szentírót, ó- és újtestamentomtól egyaránt Isten Szentlelke ihletett: Figyeljünk hát bizonyíthatóan.

Május 4. I. Kor. 9:1—23. II. Móz. 20:18—24. II. Pét. 2:1—11. Hamis próféták mindenkor voltak és mindenkor lesznek mindaddig, amíg majd az Antikrisztus nagy segítőtársában, a legfőbb »hamis prófétá«-ban teljes érettségét el nem éri ez a sorozat, hogy aztán Krisztus megjelenésével örökre eltöröltessék. Mi most még a hamis próféták idejében élünk s a Szentírás részletesen és találóan jellemzi őket, hogy jól felismerhessük és óvakodhassunk tőlük. Krisztust tagadják, önma-

gukat állítják a középpontba, a saját hasznukat keresik, testi kívánságokban élnek; a feljelölőket káromolják. Ha ilyenekkel találkozunk, vigyázzunk és imádkozzunk!

Május 5. I. Kor. 9:24—27. II. Móz. 32:1—14. II. Pét. 2:12—22. Az Igéből világosan kitűnik, hogy a legveszedelmesebb hamis próféták azok, akik valamikor már nyertek világosságot, de azután ismét visszamentek a sötétségbe s bár ismerik az igazságot, szándékosan és tudatosan járnak gonosz, istentelen utakon. Ezek azok, akik elkövezték a Szentlelket ellen való bünt s akiknek végők nem lehet más, mint teljes pusztulás.

Május 6. I. Kor. 10:1—15. Zsolt. 98. II. Pét. 3:1—18. A bűnös emberi elme mindent a maga mértéke szerint mér. S mivel a Szentírásnak sok olyan próféciája, amely ránézve veszedelmes volna, még nem teljesedett be, biztonságban érzi magát, hogy nem is fog beteljesedni. De Isten más mértékkel mér. Nála ezer esztendő annyi, mint egy nap, s az, hogy oly soká vár az ítélettel, az kegyelem. Bár sokan felismernék ezt, s megtérnének, míg nem késő!

Május 7. Ján. 16:5—15. Jak. 1:16—21. Ján. 6:60—69. II. Tim. 2:8—13. Zsolt. 98. Szoktunk-e mi azon örvendezni és azért hálát adni, hogy Istené az egész föld s az Ó Lelke az egész föld kezelettségén munkálkodik? Nem szabunk-e örömünknek és hálaadásunknak határt azzal, hogy csak a magunk nemzetére, vagy csak a magunk egyházára, csak a magunk szűkebbkörű közösségére, csak a magunk családjára, vagy éppen csak a saját lelkiüdvösségünkre gondolunk? Tágítsuk ki hitünk és szeretetünk látókörét, vonjunk bele többet az imádságainkba, vonjunk belé az egész földet!

Május 8. I. Kor. 10:16—22. Zsolt. 71. Zsolt. 118:1—9. Tapasztaltad-e már te, hogy jobb az Urban bízni, mint az emberekben reménykedni, még ha azok főemberek is? Oly nehezen tudunk letenni az Ur iránt való bizalmatlanságunkról! Olyan soká kapaszkodunk emberek segítségébe! Milyen jó, hogy az Ur megengedi, hogy családunk az emberekben, mert sokszor csak így tud odajuttatni, hogy igazán és egészen csak Őbenne bizzunk. Emberekben való bizalom csak annyiban állhat helyt, amennyiben az, akiben bízom, az Urral

van élő összeköttetésben, hit által, mert ilyenkor az emberen keresztül hitem mégis az Urba vetem. De hitetlen emberekbe vetni reménységünket, csakis kárára lehet a lelkünknek.

Május 9. I. Kor. 10:23—33. II. Móz. 32:15—35. *Zsolt. 118:10—18.* Az Ur, hogy bennünket a hitetlen emberekben való bizakodástól megszabadítson, sokszor keményen megostoroz. S milyen kegyelem ez Tőle! Szabadulásunkat célozza az ostor s általa megjött a szabadulás, annál teljesebb szívvel tudjuk magasztalni az Urat. Hálákat fogunk adni nemcsak a szabadulásért, hanem az ostorért is, amelyet erre fölhasznált.

Május 10. I. Kor. 11:17—25. II. Móz. 33:12—23. *Zsolt. 118:19—29.* A 22. vers próféciája az Ur Jézusban teljesült be, az Ő saját bizonyágtétele szerint. De a zoltáríró prófétái lelke is meglátott ebből már valamit. S amit meglátott, azt csodálatosnak mondja, azon örvendez és vigadozik, érzi az ebből kiáradó világosságot s lelke megtelik az Ur magasztalásával s ajka is túlarad ettől. Tudunk-e mi is így örvendezni annak a sokkal nagyobb világosságnak, amelyet a Megváltó hozott alá a földre? Vagy bezárjuk előtte a szemünket?

Május 11. I. Kor. 11:26—34. II. Móz. 34:1—14. *Zsolt. 51:1—11.* A legmegragadóbb zoltárok egyike ez az 51. zoltár, a bűnbánat zoltára. Belevágott-e már valaha a szívedbe, a lelkiismeretedbe? Megérezted-e, hogy te is, mint minden ember, bűnben születél s Isten megváltó kegyelmének kell közelépní, hogy ebből az állapotból kiszabadulj? Jézus megtisztító vére van szükséged, ezt kell hittel elfogadnod. Egyszerű út ez a szabadulásra s azért kerülök el olyan sokan. Nem hízeleg az emberi büszkeségnek, amely vagy nem ismeri fel magában a bűnt, vagy ha igen, akkor a maga erejéből szeretne tőle szabadulni. Hamis út ez, ne kövesd!

Május 12. I. Kor. 12:1—11. II. Móz. 34:27—35. *Zsolt. 51:12—21.* A 12—14. vers még mindig az egyéni megtérés, szabadulás és engedelmisség kérdésével foglalkozik. De azután áttér a zoltáríró arra, aminek minden igaz megtérést követnie kell: a mások előtt való bizonyágtételre, a mások közt való munkálkodásra, vagyis a mások lelki üdvéért való felelősségérzet felébredésére, ébrentartására, gyakorlására. Ez jellemzi az igazi keresztyénséget.

Május 13. I. Kor. 12:12—20. Esaiás 55:6—11. *Zsolt. 63:1—12.* Dávid nagyon nehéz helyzetben volt, mikor ez a zoltár megzendült az ajkain. A pusztaságban volt, távol a szenthelytől, távol minden közösségtől. Ki is hangzik a zoltárból lelkének szomorúsága, sóvárgása, epekedése. És mégis mennyi Istenben való bízalom, mennyi megnyugvás, mennyi boldog bizonyosság is van benne. Ennek titka az, hogy Dávid ragaszkodik az Urhoz, Őreá gondol, megemlékezik az eddig tapasztalt segítségéről s hiszi, tudja, hogy a segítség most is megjön. Mennyit tanulhatunk Dávid hitéből!

Május 14. Ján. 16:23—33. Jak. 1:22—27. Luk. 11:5—13. I. Tim. 2:1—6. *Zsolt. 42:1—12.* Ebben a zoltárban is ugyanaz a hang csendül meg, amelyik a tegnapiiban. Isten gyermekének lelkében, akit igaztalanul üldöznek, rendszerint ez a két érzés és gondolat hullámszik fel és alá: a külső helyzet miatt való szomorúság s az Isten segítségéről való belső bizonyosság öröme. Fontos dolog, hogy ez az utolsó legyen túlságban, ezé legyen a győzelem. Ha nehéz próbákon visz keresztül az Ur, sohasé azt kérdezd: »miért kell ennek így lenni, mikor én nem érdemlem?«, hanem ha ilyen gondolatok lepnek meg, szóli magadhoz úgy, mint a zoltáríró a 6. és 12. versben.

Május 15. I. Kor. 12:21—31. *Zsolt. 73. Ef. 1:1—3.* Kegyelem és békesség az első, amit Pál minden levelének kezdetén kíván azoknak, akikhez levelét intézi. Először kegyelem, mert csak ha ezt megkaptuk, akkor jöhet szívünkbe és életünkbe békesség. S ez után a beköszöntés után Pál első mondani valója az, hogy áldja Istent, az Ur Jézus Krisztus Atyját. Bizonyágot tesz róla, hogy az Atya áldása csak Jézus Krisztus által áradhat ki reánk, mert Őbenne, a mennyekben levő Krisztusban vagyunk megáldva.

Május 16. I. Kor. 13. IV. Móz. 6:22—27. *Ef. 1:4—10.* Mi az az ajándék, amelyben részesülünk Jézus Krisztus által? Nem földi jólét, földi javak. Eről nincs szó az Igében. Halál és szenvedés nem vétettek el a földről. De Isten atyai keze kitarult előttünk Jézus Krisztus áldozati halála által, benne bűnbocsánatot nyertünk. Micsoda örömet jelent ez számunkra! Nyertük a Szentlelket, aki megtölt vigasztalással, szeretettel, reménységgel. Örvendezhetünk azokkal egyetemben, akiket velünk együtt egybeszerkeszt az idők végén — Krisztusban.